

6 การศึกษา ที่หลากหลาย

การศึกษาของเอมวิคันเป็นเรื่องที่ซับซ้อน เพราะโรงเรียนเน้น
ก็จะใช้แหล่งทรัพยากรจากสถาบันเอกชนและรัฐบาลหลาย
สถาบัน เช่นนักเรียนอาจเรียนโรงเรียนเอกชนซึ่งหลักสูตรต้อง<sup>เป็นไปตามมาตรฐานที่รัฐบาลกำหนดไว้ แต่ชีวิตวิทยาศาสตร์บาง
วิชาของเขากำลังได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาล และที่มีกีฬาของ
เขากลางที่สามารถท่องถึงที่รัฐเป็นเจ้าของ</sup>

<sup>แม้จะซับซ้อนเช่นนี้ แต่ก็สามารถจะอธิบายได้ว่าการศึกษา
ของเอมวิคันกินวงกว้างเพียงไร</sup>

มาตรฐาน ไม่มีระบบ

โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
มีโรงเรียนที่รัฐบาลกลาง
จัดการบริหาร ยกเว้น
วิทยาลัยการ

ท่านเลือกต่างๆ

นักเรียนของเอมวิคันระดับต่ำกว่าวิทยาลัยเกือบร้อยละ 90 จะเรียน
อยู่ในโรงเรียนประถมและมัธยม ซึ่งไม่คิดค่าเล่าเรียนแต่ได้รับ
สนับสนุนจากภาครัฐทั้งคืนและภาคปัจจุบัน โดยทั่วไปแล้ว โรงเรียน
ประถมจะสอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงเกรด 8 (ม. 2) แต่บาง
โรงเรียนก็มีชั้นเกรด 6 (ป.6) เท่านั้น และนักเรียนก็ไปศึกษา
ต่อที่โรงเรียนระดับกลาง (middle school) หรือโรงเรียน
เตรียมชั้นต้น (junior high school) ตั้งแต่ชั้นเกรด 7-9 (ม. 1-
ม. 3) ส่วนโรงเรียนมัธยมต้นหรือโรงเรียนมัธยมปลายก็ เช่นกัน
โดยปกติจะเปิดสอนตั้งแต่เกรด 9 ถึง 12 แต่บางโรงเรียนก็เปิด
สอนตั้งแต่เกรด 10

นักเรียนส่วนมากที่ไม่ได้เรียนโรงเรียนประถมหรือมัธยม
ของรัฐบาลก็จะเรียนในโรงเรียนเอกชน ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่จ่ายค่า<sup>เล่าเรียน โรงเรียนเอกชน 4 แห่งจาก 5 แห่งจะเป็นของกลุ่ม
องค์กรศาสนา ซึ่งในโรงเรียนเหล่านี้จะมีการสอนศาสนารวมอยู่
ในหลักสูตรซึ่งมีวิชาหลักต่างๆ ด้วย (ในโรงเรียนรัฐบาลไม่มี
การสอนศาสนา ประดิษฐ์เรื่องการสอดมโนต์มีรายละเอียดอยู่ใน
บทที่ 4) แม้ต่อนี้จะเป็นเพียงส่วนน้อย แต่ก็เริ่มมีพ่อแม่
ที่สอนหนังสือลูกเอง แบบที่เรียกว่าสอนที่บ้านมากขึ้น</sup>

นอกจากโรงเรียนทั่วไป (เช่น โรงเรียนนายเรือใน
แผนกพลิส รัฐเมืองแลนด์) แล้ว ยังมีระบบโรงเรียน
ระดับชาติหรือโรงเรียนที่รัฐบาลจัดตั้งขึ้นแต่รัฐบาลก็ค่อย
แนะนำและสนับสนุนด้านการเงินสำหรับหลักสูตรการสอน
ระดับรัฐบาล ซึ่งทั้งโรงเรียนเอกชนและรัฐบาลมีล่วงร่วม และ
กระทรวงศึกษาธิการของสหราชอาณาจักร เป็นผู้ดูแลหลักสูตรการสอน
เหล่านี้

ตามคัพท์ของเอมวิคัน วิทยาลัยคือสถาบันการศึกษาชั้นสูง
หลักสูตร 4 ปี ที่สอนวิชาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่นวิทยาลัยอักษร
ศาสตร์ สอนวิชาวรรณคดี ภาษา ประวัติศาสตร์ ปรัชญาและ
วิทยาศาสตร์ต่างๆ ในขณะที่วิทยาลัยธุรกิจสอนวิชาการ
บัญชี การลงทุนและการตลาด วิทยาลัยหลายแห่งเป็นวิทยาลัย
อิสระและมอบปริญญาติวิชาชีวิตต่างๆ ให้แก่ผู้ที่ศึกษาจบซึ่ง
มักจะเรียนเป็นเวลา 4 ปี เวลาที่วิทยาลัยก็อาจเป็น ส่วนหนึ่งของ

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยใหญ่ๆ จำนวนมากมักประกอบด้วย
หลายวิทยาลัย หลักสูตรปริญญาโทต่างๆ โรงเรียนสอนวิชาชีพ
หนึ่งแห่งหรือมากกว่าหนึ่ง (เช่น โรงเรียนกฎหมาย หรือโรงเรียน
แพทย์) และห้องค้นคว้าวิจัยหนึ่งแห่งหรือมากกว่า (เอมวิคันมัก
ใช้คำว่า "College" เป็นคำย่อแทนวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัย)

ทุกรัฐมีมหาวิทยาลัยของตัวเอง และบางรัฐมีเครือข่าย
วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยใหญ่ๆ เช่นมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ
นิวยอร์ก มีวิทยาเขตในรัฐนิวยอร์ก 60 แห่ง บางเมืองมี
มหาวิทยาลัยของรัฐหลายแห่ง และหลายแห่งมีวิทยาลัยแบบ
ภูมิภาคอยู่ มหาวิทยาลัยชั้นนำ เป็นสถาบันการศึกษา<sup>ที่เชื่อมต่อระหว่างโรงเรียนมัธยมปลายกับวิทยาลัยที่มีหลักสูตร
สิป สำหรับนักเรียนบางคน ในภูมิภาคอยู่ มหาวิทยาลัย
สามารถเรียนวิชาที่สอนในมหาวิทยาลัยที่ไว้ใจในสองปีได้
ในราคากลางๆ และอยู่ใกล้บ้านได้</sup>

วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยของรัฐจะคิดค่าเล่าเรียน ซึ่งต่าง<sup>จากโรงเรียนประถมและมัธยมของรัฐ แต่ค่าใช้จ่ายก็มักต่ำกว่า
สถาบันเอกชนที่ไว้ใจในระดับเดียวกันซึ่งไม่ได้รับการสนับสนุน
แบบเดียวกันจากรัฐบาล นักเรียนหลายคนเรียนในวิทยาลัย
ไม่ว่าจะเป็นของรัฐหรือเอกชน โดยอาศัยเงินช่วยเหลือจาก
ความสามารถในการศึกษาและ</sup>

ร้อยละ 25 ของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยบริหารโดย
เอกชนที่เป็นกลุ่มศาสนาต่างๆ ส่วนมากจะเปิดรับนักเรียนไม่ว่า
จะนับถือศาสนาอะไร และยังมีสถาบันเอกชนมากถึงไม่ได้มี
ความลับพันธ์กับกลุ่มศาสนาใดๆ วิทยาลัยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น<sup>ของรัฐบาลหรือเอกชนจะต้องพึงเหล่รายได้ 3 แห่ง คือ เงิน
ค่าเล่าเรียนจากนักเรียน เงินบริจาค (จากผู้บริจาค) และเงิน
สนับสนุนจากรัฐ</sup>

คุณภาพของการศึกษาไม่ต่างกันมากระหว่างวิทยาลัยหรือ<sup>สถาบันของรัฐหรือของเอกชน เช่นมหาวิทยาลัยของรัฐ
แคลิฟอร์เนียและเวอร์จิเนีย ก็จัดว่าอยู่ในระดับเดียวกันกับ
มหาวิทยาลัยที่เรียกว่า กลุ่มไอวีลีก (Ivy League) ซึ่งเป็น<sup>สมาคมของมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีชื่อเสียงในภาคตะวันออก
เฉียงเหนือของสหราชอาณาจักร 8 แห่ง แต่ไม่ได้หมายความว่าสถาบัน^{ต่างๆ เท่าเทียมกันหมด}</sup></sup>

ผู้ที่จบการศึกษาจากวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงอาจได้เปรียบกว่า<sup>เมื่อทางานทำ ดังนั้น จึงมีการแข่งขันกันมากเพื่อให้ได้เข้าเรียน
ในสถาบันที่มีชื่อเสียง</sup>

นักเรียนวิทยาลัยจะเรียนวิชาที่เข้าหรือเลือกเป็น "วิชา<sup>เอก" (สาขาวิชาที่พากษาเลือกเรียนเป็นพิเศษ) และ "วิชาเลือก"
วิชาต่างๆ ที่นักเรียนไม่ได้ถูกกำหนดให้เลือก) ประมาณกันว่า<sup>วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเอมวิคันมีสาขาวิชาให้เลือกเป็นวิชา
เอกสารถึงกว่า 1,000 วิชา</sup></sup>

การศึกษา--กิจของห้องถัน

จากรัฐฯ หมายถึงเดลาร์ จำกัดและสถาบันอุดมศึกษา รัฐแต่ละรัฐใน 50 รัฐ มีกฎหมายของตัวเองที่ใช้ควบคุมการศึกษา กฎหมายบางบทก็ถ่ายกัน บางบทก็แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น

-- ทุกรัฐกำหนดให้เยาวชนไปโรงเรียน แต่อายุที่กำหนดจะต่างกันไป รัฐส่วนมากกำหนดให้เด็กเรียนจนถึงอายุ 16 ปี บางรัฐกำหนดว่าถึงอายุ 18 ปี ดังนั้นเด็กทุกคนในสหรัฐฯ จะได้รับการศึกษาอย่างน้อย 11 ปี โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ปัญหาในการเรียนรู้ ความพิการทางร่างกาย ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ลัญชาติหรือสถานะเป็นผู้ยากไร้ก็สามารถอยู่ได้ (แม้ว่าสมาชิกสภากองเกรสจะเสนอให้รัฐปฏิเสธการให้การศึกษาแก่ผู้เข้าประทศอย่างผิดกฎหมาย แต่ข้อเสนอันนั้นก็ไม่ได้ดำเนินบังคับใช้เป็นกฎหมาย)

-- บางรัฐมีบทบาทสำคัญมากในการเลือกวัดและหนังสือที่ใช้สอนนักเรียน เช่นคณะกรรมการต่างๆ ของรัฐอาจตัดสินใจว่าหนังสือเรียนล่ม ไหนที่ใช้ในทุกของรัฐจึงได้ในบางรัฐเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนจะเป็นผู้ตัดสินใจในเรื่องนี้

แม้กระทั่ง จังหวัดมีหลักสูตรระดับชาติ แต่มีบางวิชาที่โรงเรียนประสมและมีรายหากแห่งในประเทศสอนเหมือนกันหมด เช่น โรงเรียนประสมเกือบทุกแห่งสอนวิชาคณิตศาสตร์ อักษรศาสตร์ (รวมทั้งการอ่าน ไวยากรณ์ การเขียน และวรรณคดี) การคัดลายมือ วิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ (ซึ่งมีวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หน้าที่พลเมือง และเศรษฐศาสตร์) และพละศึกษา ในโรงเรียนหลายแห่งเด็กนักเรียนได้เรียนหรือใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งกลยุทธ์เป็นส่วนสำคัญในการเรียนวิชาอื่นๆ ด้วย

นอกจากวิชาบังคับ เช่น การเรียนวิชาประวัติศาสตร์ อะเมริกันเป็นเวลา 1 ปี วิชาธรรมชาติ 2 ปี โรงเรียนมักยอมรับว่าวิทยาลัยต่างๆ มักมีวิชาเลือกให้ด้วย วิชาเลือกที่นิยมเรียนกันได้แก่ การละคร การขับรถ การครัว และ “การซ่าง” (ซึ่งจะเรียนการใช้เครื่องอือต่างๆ การเรียนเป็นช่วงไม้ และซ้อมแข่ง เครื่องจักรเครื่องยนต์ต่างๆ)

การเปลี่ยนแปลงมาตรฐาน

ก่อนคริสต์ทศวรรษ 1950 วิชาบังคับมีมากมายในขณะที่วิชาเลือกมีไม่มาก ในคริสต์ทศวรรษ 1960 และ 1970 แนวโน้มของสถานศึกษาคือให้นักเรียนมีทางเลือกมากขึ้น แต่พอถึงคริสต์ทศวรรษ 1980 บรรดาผู้ปกครองและนักการศึกษาก็พากันเห็นวิธีการแบบนี้ เหตุผลหลักที่ทำให้พัฒนาการก้าวหน้าขึ้นมาคือการมีวิชาเลือกมากๆ อาจเกี่ยวข้องกับการที่คณภาพและคุณภาพของนักเรียนค่อยๆ ลดลงตามลำดับเมื่อทำสอบข้อสอบมาตรฐานวิชาคณิตศาสตร์ การอ่าน และวิทยาศาสตร์

ในขณะเดียวกัน ผู้บริหารวิทยาลัยและผู้บริหารบวชทุกภูมิภาคเริ่มทำหน้าที่จากโรงเรียนมัธยมปลายบางราย จำเป็นต้องเรียกชื่อมใหม่เป็น “โรงเรียน และเลขคณิต ผู้ใหญ่” อบรมรักนประเมินระดับ 99 รัฐได้ในภารสำคัญสำหรับการประเมินค่าทางวิชาชีพ ประจำครั้งที่สองคริสต์ทศวรรษ 1980 ว่า atan อ่านเขียนได้ แต่บางฝ่ายก็บอกว่าเด็กก็มีรักน้ำด้วย 17 ร้อยละ 13 “ไม่รู้หนังสือ” คือพัฒนาการที่กิจกรรมง่ายๆ ที่เราทำทุกวันไม่ได้ เช่น ไม่เข้าใจคำสั่งต่างๆ ที่พิมพ์เป็นตัวอักษรและไม่สามารถรอกวนแบบฟอร์มสมัครงานได้

ผู้เชี่ยวชาญพยาบาลทำว่า “เรื่องคือสาเหตุของคะแนนเฉลี่ยที่ลดลงในช่วงต้นคริสต์ทศวรรษ 1980 สาเหตุหลักอันหนึ่งคือ โทรศัพท์ นักวิจารณ์โทษว่าโทรศัพท์มีผลต่อบริการ “รักน้ำด้วย” และเด็กก็มีรักน้ำด้วยทั้งนักเรียนมากไป เคลื่อนตัวมาทั่วโลก 25 ชั่วโมง คณะกรรมการบริหารโรงเรียนถูกทำหน้าที่จ่ายเงินค่าจ้างครู น้อยไป ทำให้ครูที่มีคุณภาพหันไปทางการศึกษา และครูที่ทำการบ้านง่ายๆ เพื่อที่เด็กจะได้เรียนจบและได้ประกาศนียบัตร ประกาศการณ์ดังกล่าวเรียกว่าการทำหลักสูตร “ให้ลง”

การที่การศึกษาระดับมัธยมของอะเมริกันด้วยคุณภาพลงไม่ได้มาจากสาเหตุเพียงประการเดียว ในทำนองเดียวกัน วิธีแก้ไขก็ไม่ได้มีเพียงวิธีเดียว กระทรวงศึกษาธิการสหราชอาณาจักร จัดตั้งสถาบันแห่งชาติเพื่อพัฒนาปัญหานี้โดยเฉพาะ ในปี พ.ศ. 2526 สาขา ก็ให้คำแนะนำหลายอย่าง เช่น ยึดชื่อ “มองเรียนและปีการศึกษาให้ยาวขึ้น จัดทำหลักสูตรหลักใหม่สำหรับนักเรียนทุกคน (ให้เรียนภาษาอังกฤษ 4 ปี คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ 3 ปี คอมพิวเตอร์ครึ่งปี) และยกมาตรฐานการเรียนของนักเรียนในทุกวิชา ซึ่งทำให้หลายโรงเรียนต้องเข้มงวดกับวิชาที่กำหนดให้เรียนมากขึ้น และคะแนนสอบของเด็กอะเมริกันก็สูงขึ้น

ในปี พ.ศ. 2532 ประธานาธิบดี จอร์จ บุช และผู้ว่าการรัฐทั้งหมด 50 รัฐเริ่มผลักดันให้มีกระบวนการจัดการปฏิรูปการศึกษาอะเมริกันอย่างเข้มแข็ง เมื่อพัฒนาการก้าวหน้าเป็นอย่างมาก 6 ข้อที่ต้องทำให้ได้ภายในปี พ.ศ. 2543 คือ

-เด็กทุกคนต้องพร้อมเรียนเมื่อเริ่มเข้าเรียน

-ร้อยละ 90 ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายทุกแห่งต้องเรียนจนจบ

-นักเรียนทุกคนต้องมีความสามารถในหัวข้อสำคัญของวิชาหลักต่างๆ เมื่อเรียนจบวิชานั้นๆ

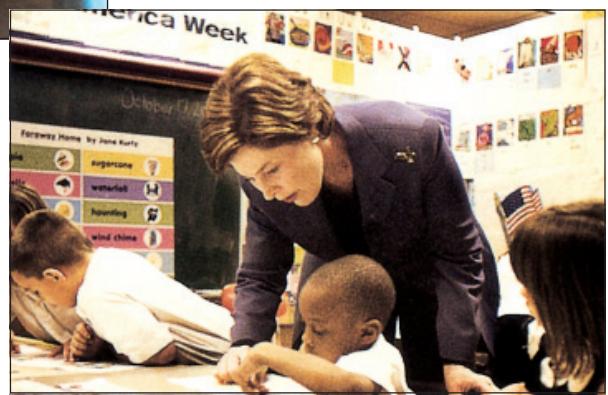
-นักเรียนอะเมริกันทุกคนจะต้องมีความสามารถเป็นที่หนึ่งในโลกในวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์

-ผู้ใหญ่อะเมริกันทุกคนต้องรู้หนังสือและเข้าใจภาษาอังกฤษในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพลเมืองและคนงานได้

-ทุกโรงเรียนต้องไม่มียาเสพติด หรือความรุนแรง และมีสิ่ง

(จากบนลงล่าง) การประชุมคณะกรรมการโรงเรียนในห้องที่, นักศึกษาในห้องเรียนที่มหาวิทยาลัยไอโวว่าสแตฟในเมืองเอมส์, สุภาพสตรีหมายเลขหนึ่ง ลอร่า บูช อดีตครุและบรรณาธิการประจำสำนักเรียนชั้นเกรด 2 (ป. 2) ทำงานในเมืองบัลติมอร์ มงคลแมรีแลนด์ ในการร่วมงานสัปดาห์ Teach for America เมื่อปีพ.ศ. 2544

(บนลงล่าง) ในชั้วิ่งวนดีรีท์ โรงเรียนการแสดงและทัศนศิลป์ระดับมัธยมปลาย เมื่อวิชาสังคม รู้เท็จจริง, บัณฑิตมหาวิทยาลัยวิลค้อนชิน-เมดิสัน, นักเรียนชั้นเกรด 7 (ม.1) ในห้องปฏิบัติการวิชาชีรนีวิทยาที่โรงเรียน Young Women's Leadership School ในนครนิวยอร์ก

แวดล้อมที่มีระเบียบวินัยเหมาะสมแก่การเล่าเรียน

สภากองเกรสรัฐด้วยการที่เรียกว่าเป้าหมายปี 2543 ซึ่งรัฐต่างๆ จะได้รับเงินทุนจากรัฐบาลกลางเพื่อช่วยให้ทำได้ตามที่กำหนดเป้าหมายไว้ในปีนั้น แล้วถึงปี พ.ศ. 2539 นักเรียนอเมริกันร้อยละ 86 เรียนจบโรงเรียนมัธยมปลาย คะแนนสอบวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ สูงขึ้นถึงหนึ่งเกรดเต็มๆ และครึ่งหนึ่งของเด็กอายุ 4 ขวบเข้าเรียนในหลักสูตรที่เตรียมพากษาให้พร้อมเข้าโรงเรียน

ในปี พ.ศ. 2544 ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู. บุช เสนอแผนการพัฒนาผลการเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้นอีก และสภากองเกรสรัฐบังคับใช้กฎหมายเพื่อดำเนินการให้ได้ตามเป้าประสงค์ของชาติ เพื่อเน้นการสอนความต้องการของนักเรียนแต่ละคน กฎหมายกำหนดให้รัฐต่างๆ ตั้งมาตรฐานให้สูงและกำหนดความรับผิดชอบ ให้เขตโรงเรียนได้ควบคุมการใช้เงินที่รัฐบาลกลางให้ ให้พ่อแม่ได้มีทางเลือกเพิ่มขึ้นในการเลือกโรงเรียนที่ดีที่สุดให้ลูก และส่งเสริมการสอนที่อิงวิธีการเรียนรู้ที่พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าได้ผล

ปัญหาด้านสังคมในโรงเรียนอเมริกัน

โรงเรียนอเมริกันต้องเผชิญปัญหาใหม่อีก หนึ่งหนึ่งจากการพยากรณ์เป็นโรงเรียนดีเด่น โรงเรียนเหล่านี้ต้องรับมือกับบุตรของผู้โดยปริยายถิ่นฐานต่างชาติที่เข้ามารีียนในโรงเรียนเป็นจำนวนมาก หลายครั้งพบว่าอังกฤษได้เพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้เลย และยังต้องสนใจเรื่องกรองว่าหลักสูตรจะต้องมีเรื่องวัฒนธรรมต่างๆ ของเด็กๆ ด้วย โรงเรียนต้องให้นักเรียนมีทักษะพื้นฐานเพื่อออกไปทำงานได้ และพากษาต้องคำนึงถึงความต้องการของนักเรียนที่แตกต่างกันไปจากนักเรียนคนอื่นๆ เช่นนักเรียนวัยรุ่นที่มีบุตรแล้ว

โรงเรียนต่างๆ พยายามแก้ปัญหาเหล่านี้ด้วยวิธีการที่สหหันต์ความหลากหลายของระบบการศึกษาของสหรัฐฯ พวกโรงเรียนเริ่มจ้างหรือฝึกอบรมครุภัณฑ์ที่สอนภาษาอังกฤษซึ่งใช้เป็นภาษาที่สอง และในบางชุมชนก็มีโรงเรียนสอนภาษา และกำลังเปิดหลักสูตรธรรมชาติแบบยุโรป เพื่อใช้วัสดุการเรียนการสอนของวัฒนธรรมแอฟริกา เอเชีย และอื่นๆ

โรงเรียนต่างๆ ก็เริ่มสอนทักษะการเรียนรู้ที่จำเป็น (Commission on Achieving Necessary Skills) ระบุไว้ในรายงานว่า “เมื่อก่อนลิ่งที่จำเป็นที่จะเริ่มใช้ในอเมริกาได้ เป็นเพียงแค่ห้องที่แข็งแรง ความเต็มใจทำงาน และประภานายบัตรจากโรงเรียน มัธยมปลายเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่อย่างนั้นแล้ว จิตใจที่พัฒนาดี ความเต็มใจที่จะเรียนต่อไปและความสามารถที่จะนำอา

ความรู้ไปใช้ทำงานเป็นปัจจัยหลักใหม่ที่สำคัญต่ออนาคตของเยาวชนเรา ความสำเร็จของธุรกิจของเราและความสมมูลน์ของเศรษฐกิจของประเทศชาติ”

ภาพสรุปของการศึกษาขั้นอุดมศึกษาของอเมริกา

สหรัฐฯ มีจำนวนเยาวชนที่ได้รับการศึกษาขั้นอุดมศึกษามากกว่าประเทศอุตสาหกรรมอื่นๆ สำหรับสาขาวิชาชีพบางสาขา เช่น กฎหมาย การแพทย์ การศึกษา วิศวกรรม การศึกษาขั้นอุดมศึกษาเป็นก้าวสำคัญนั้นแรก ปัจจุบัน คนอเมริกันกว่าร้อยละ 60 ทำงานที่เกี่ยวกับการจัดการข้อมูล และการมีประภาคنيةบัตรตัวบัตรยังคงเป็นเครื่องสำคัญไม่เสื่อมคลายต่อไปสำหรับลักษณะงานประเภทนี้ สาขาวิชาพื่อนๆ ไม่ค่อยเข้มงวดว่าต้องมีใบปริญญา แต่การได้ปริญญาก็ทำให้มีโอกาสได้งาน และอาจทำให้ได้เงินเดือนสูงขึ้น

ความแพรวلحายของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในอเมริกาเริ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2487 เมื่อสภากองกรสอโภกฎหมายที่รัฐจัดและเรียกวันที่ไว้ “กฎหมายจีโอ” (GI Bill--GI ย่อมาจาก Government Issue ซึ่งแปลว่า “ปัญหาของรัฐบาล”) และยังเป็นชื่อเล่นที่ใช้เรียกทหารอเมริกัน กฎหมายดังกล่าวระบุให้รัฐบาลจ่ายเงินช่วยเหลือแก่ผู้ที่รับราชการทหารในหน่วยต่างๆ เมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ล้านสุดลง เมื่อถึงปี พ.ศ. 2498 ทหารผ่านศึกที่รับในสิ่งของโลกครั้งที่ 2 และสิ่งของโลกหลัง กว่า 2 ล้านคน ก็ได้ใช้ “กฎหมายจีโอ” เพื่อเรียนในชั้นอุดมศึกษา หลายคนมาจากครอบครัวยากจนและอาจไม่มีโอกาสได้เรียนถึงระดับนั้นถ้าไม่มีกฎหมายฉบับนี้ ความสำเร็จของโครงการนี้ได้เปลี่ยนความคิดของชาวอเมริกันที่ว่าใครบ้างที่ควรได้เรียนขั้นอุดมศึกษา

ในช่วงเวลาเดียวกัน เบอร์เซ็นต์ของนักศึกษาหญิงในระดับอุดมศึกษาของอเมริกาค่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ร้อยละ 57 ของผู้รับปริญญาในปี พ.ศ. 2543 เป็นสตรี เปรียบเทียบกับเมื่อปี พ.ศ. 2493 ซึ่งมีเพียงร้อยละ 24 เท่านั้น เมื่อการแบ่งแยกผู้สิ้นสุดลงในคริสต์ทศวรรษ 1950 และ 1960 คนอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันก็เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามากเป็นประวัติการณ์ ปัจจุบันเบอร์เซ็นต์ของคนอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันที่เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาสูงเกือบท่าประชาชนทั่วไป ในปี พ.ศ. 2543 คนอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันที่จบมัธยมปลายทั้งหมดที่จิตใจที่จะนำอาชีพมาใช้ในระดับอุดมศึกษาร้อยละ 56.2 ในขณะที่นักเรียนทั้งหมดที่จบมัธยมปลายเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาร้อยละ 63.3

เราจะเรียนอักษรศาสตร์หรือ弑อยาชีวะดี?

บางครั้งวิทยาลัยและวิถีนักศึกษาทำให้น่า闷ื่นโรงเรียนมัธยมปลาย
กว่าไม่สนใจวิชาที่กำกับดูแลเรียน และมีวิชาเลือกมากไป ในกลาง
คริสต์ทศวรรษ 1980 สมาคมมหาวิทยาลัยอเมริกันได้จัดทำ
รายงานเรียกร้องให้มีการสอนให้เข้าใจว่า “ความคิดเห็นทางการ
เรียนรู้” (Involvement in Learning) ที่จัดทำโดยสถาบัน
การศึกษาแห่งชาติ (National Institute of Education) ส្តุป
ว่า “หลักสูตรขั้นอุดมศึกษาภายในเป็นหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับ
การทำงานมากเกินไป” รายงานเตือนว่าการศึกษาในขั้น
มหาวิทยาลัยอาจไม่ได้ช่วยพัฒนานักเรียนให้รู้จัก “ค่ามีมม และ
ความรู้ที่ทุกคนยึดถือร่วมกัน” ซึ่งเคยผูกพันคนอเมริกันไว้
ด้วยกันมาช้านานอีกต่อไป

รายงานเหล่านี้ออกมาพร้อมๆ กับแนวโน้มที่ถอยทั่งจาก
การเรียนสาขาวิชาอักษรศาสตร์ นักเรียนนักเลือกเรียนวิชาเอก
ในสาขาวิชาที่เตรียมความพร้อมให้พากเพียสำหรับการทำงานใน
สาขาวิชาชีพต่างๆ โดยเฉพาะ ในปี พ.ศ. 2543 ร้อยละ 49 ของ
ผู้จบปริญญาตรีเป็นนักศึกษาสาขาวิชารัฐกิจและการจัดการ การ
ติดต่อสื่อสาร คอมพิวเตอร์และสารสนเทศ ศึกษาศาสตร์
วิศวกรรม ศาสตร์ และศาสตร์ที่เกี่ยวกับสุขอนามัย
แนวโน้มแบบนี้ทำให้เกิดคำถามเรื่องปรัชญาการศึกษาของ
ประเทศไทยทั้งหมด ไม่ใช่ความเจริญทางเทคโนโลยี
ใหม่ๆ และสาขาวิชาชีพเฉพาะทางต่างๆ เราจึงมีความต้องการ
คนที่ชำนาญวิชาสามัญทั่วไปซึ่งมีความสามารถในการใช้เหตุผล
และสื่อสารได้ด้อยหรือเปล่า และถ้าตอบว่าใช่สังคมน่าจะดำเนิน
การส่งเสริมให้ทุกวิชาลัยและมหาวิทยาลัยผลิตคนที่มีความรู้
ทั่วไปอีกมากเพิ่มขึ้นหรือไม่ นักการศึกษาอเมริกันยังคงถูกเฉียง
เรื่องนี้กันอยู่เช่นเดียวกับนักการศึกษาในประเทศไทยฯ □